

Et samfund skal bedømmes på, hvordan det behandler sine svage, og det danske samfund behandler ikke den svage gruppe, som små børn jo er, særlig godt. For nu at sige det mildt. Det er ikke institutionernes eller pædagogernes skyld. Det er forældrenes skyld. Og så er det naturligvis politikernes skyld. Et flertal i Folketinget har enten direkte ønsket institutionsudviklingen eller har passivt accepteret den. Begge dele medfører naturligvis et politisk ansvar.

Amtopsykolog i Københavns Amt, Ove Carlsen, siger om problemstillingen: »Børn har brug for at være mere sammen med deres forældre, og derfor bliver enten far eller mor nødt til at sætte karrieren lidt på vågeblus i den tid, børnene er små.« »Spørger man børn, hvad der er deres behov, er meldingen ifølge psykologen entydig: »Generelt mener børn, at deres forældre skal være mere nærværende.«» (Dagbladet Aktuelt den 24. november 1999).

Formanden for Børnerådet, professor Per Schultz Jørgensen, der gennem mange år har forsket i børns vilkår, peger på, at opdragelsen i dag uddelegeres til så mange instanser, at det indebærer en stor risiko for, at børn får alt for mange overfladiske voksenkontakter og dermed et ringere fundament: »Opdragelsen bliver for løs og tynd i hjemmet, fordi de voksne har travlt med deres eget. Så kommer børnene ud i institutionerne, som ikke ser opdragelsen som deres opgave og i øvrigt også har travlt, for der er for mange børn og for få pædagoger på grøn stue i dag.« (Jyllands-Posten den 22. februar 1999). Per Schultz Jørgensen siger, at fremtidens børneopdragelse skal tages langt mere alvorligt end hidtil. Han påpeger, at »det mest fundamentale i opdragelsen er tid og fællesskab.«

For at tilskynde forældre til at lade deres børn benytte daginstitutionerne så lidt som muligt foreslås det, at forældrebetalingen ændres til en betaling efter taxameterprincippet. Det betyder, at jo længere tid barnet er i institutionen, jo mere skal forældrene betale. Man kan eventuelt vælge at gøre betalingen progressiv, for så vidt angår brug af institutionen før kl. 8 og efter kl. 15 eller 16, således at timebetalingen i disse yderperioder f.eks. ligger 50 procent over timeprisen for resten af dagen.

Formålet med en sådan progressiv taxameterbetaling er selvsagt at tilskynde forældrene til at bringe deres børn til institutionerne så sent som muligt om morgenen og hente dem så tidligt som muligt om eftermiddagen. Af hensyn til børnene.

Stadig flere forældre kræver en garanti for pasning af deres børn af det offentlige. *Pasningsgaranti* er blevet et nøgleord. Ikke trivselsgaranti eller udviklingsgaranti, men pasningsgaranti. Disse forældre har en rå

og ubarmhertig indstilling. De betragter børneinstitutionerne som et opbevaringssted for deres børn – og pædagogerne som en slags »garderobemedarbejder«.

Mange forældre gør efterhånden ganske meget for ikke at være sammen med deres børn. Pædagoger på en række børneinstitutioner kan således berette om forældre, som begge har ferie, men som alligevel anbringer deres lille barn i vuggestuen eller børnehaven hele dagen. Der er endog småbørnsforældre, som rejser på ferie sammen, men uden deres barn. Barnet hentes og bringes så til institutionen af en slægtning eller en bekendt.

Her kan den foreslåede overgang til taxameterprincippet i forældrebetalingen give et incitament til forældre om ikke at benytte institutionerne, når de har fri.

Af og til må man spørge sig selv, hvorfor mange forældre overhovedet ønsker at hente deres børn fra institutionen sent om eftermiddagen for derefter at bringe barnet tilbage til institutionen tidligt om morgenen den næste dag. Hvorfor kan barnet ikke lige så godt blive på institutionen og sove der også? Hvorfor ikke oprette nogle døgninstitutioner eller i hvert fald natbørnehaver?

Det uhyggelige svar er, at det har man da også gjort! I 1993 åbnede den første natbørnehave i Danmark. I dag har landet fire natbørnehaver: To i Aalborg, en i Ringsted og en i København. I Slagelse åbner den femte natinstitution i foråret 2000. På disse institutioner kan forældre med natarbejde eller skæve arbejdstider anbringe deres børn. Det løser et pasningsproblem for forældrene. Spørgsmålet er imidlertid, om det er sundt, godt og rigtigt for børnene?

Nej, siger børnepsykolog Søren Friis Smith, som til Kristeligt Dagblad den 23. november 1999 giver udtryk for, at denne udvikling bør få alle alarmklokker til at ringe. Han påpeger, at den tidligste barndom er den allermest sårbare periode af barnets liv. Efter Søren Friis Smiths opfattelse svigter både samfundet og forældrene børnene, når man på denne måde bevæger sig fra børneomsorg til omsorg for arbejdsgivernes interesser.

Læge (og mor) på en børneafdeling Pia Svendsen udtrykker i et indlæg i Jyllands-Posten den 4. august 1999 sin dybe bekymring for børnenes fremtid: »Jeg mener, der er grund til bekymring, når nogle kommuner giver sig i kast med at etablere døgnvuggestuer og døgnbørnehaver – og at Dansk Arbejdsgiverforening hilser dette meget velkomment – øget fleksibilitet, men for hvem og i hvis interesse, spørger jeg.«

Pia Svendsen slutter sit indlæg således: »Måske er det største problem de rodløse børn, som har tilbragt